

Bůh s námi

Úvod: Když evangelista Matouš psal svoje evangelium o tom, co prožil s Ježíšem, v pozadí svého díla sledoval jeden aspekt Kristova života, který je důležitý i pro církve v dnešní době. Zakomponoval ho do úvodní pasáže, která hovoří o narození Ježíše Krista v Mat 1,18-23. Jádrem textu je ve verši 23: „Hle, panna počne a porodí syna a dá jí mu jméno Immanuel, to jest přeloženo „Bůh s námi“. Aby Matouš vystihl podstatu Ježíšova díla, odkázal na prorocký výrok, který napsal prorok Izaiáš před 7 stoletími.

Kontext uvádí příběh, kdy se judská říše octla ve velkých problémech. Rezin, král Aramejský a Pekah, král Izraelský vytvořili alianci proti Judskému králi Achazovi. Judský král s obavami sledoval, jak vytáhli, aby dobyli Jeruzalém a dosadili na trůn jiného muže, který by souhlasil s jejich politikou. **Izaiáš 7,1-6** popisuje jeho úzkost: „...**vytáhl Resín, král aramejský, a s ním Pekach, syn Remaljášův, král izraelský, do války proti Jeruzalému... I zachvělo se srdce královo i srdce jeho lidu, jako se chvějí lesní stromy ve větru.**“ Avšak Bůh jim nabídl poselství naděje.

„Hospodin řekl Izajášovi: "Vyjdi Achazovi naproti ty a tvůj syn Šearjašúb na konec strouhy z Horního rybníka, na silnici k Poli valchářovu. Řekni mu: Zachovej klid a neboj se, neklesej na mysli kvůli těm dvěma čadícím oharkům..." A potom Bůh dává pozoruhodné znamení, které mělo proroka, krále i lid přesvědčit o Boží pomoci: **„Proto vám dá znamení sám Panovník: Hle, dívka počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel (to je S námi Bůh).“** Toto proroctví se nenaplnilo v době Izaiáše, ale mnohem později, až po 7. stoletích. Je to mesiánské proroctví o Marii, která po 7 staletích jako panna porodila Ježíše Krista – zaslíbeného Mesiáše, který dokáže řešit nadčasové problémy jednotlivců i celého lidstva.

Matouš, kterého zvláštním způsobem Ježíš povolal, provázel Ježíše a viděl jeho zázraky, slyšel jeho kázání, sledoval jeho život. A vnímal, že Ježíš jako Bůh – a přitom člověk – přišel, aby „BYL S LIDMI“ (Bůh s námi) v tom nehlubším slova smyslu. A právě toto je myšlenka, kterou Matouš zakomponoval do pozadí příběhu o Ježíši Kristu.

Význam slov „Bůh s námi“

Izraelci vyznávali mocného Boha, ale častokrát žili tak, jako by byl velmi vzdálený... Bůh na nebi. A ve chvílích kalamit a problémů si říkali: Kde je náš Bůh? A i když někdy říkali „Bůh je s námi“, nebylo to vyznání jistoty, spíše jakási prázdná formule? (Jako když Němci během 2. světové války razili na spony opasekú nápis „Gott mit uns.“)

Anděl Josefovi řekl nejdůležitější zprávu, kterou lidé na světě mohli uslyšet: „Tvoje žena porodí syna. Nazvete ho Immanuel, tj. Bůh s námi.“ Narozením Ježíše Krista se zásadně změnil svět! Bůh sestoupil na svět, stal se skutečně jedním z lidí! Žil mezi námi, učil lidi božským pravdám, pomáhal lidem v problémech, uzdravoval nemoci, odpouštěl hříchy, pozvedal lidskou mysl a život k duchovním pravdám, k Bohu! Nakonec za člověka zemřel na kříži. Bůh v Kristu přišel na svět, už nebyl vzdálený, byl „s námi“. Ježíš nám svojí službou umožnil hlouběji pochopit význam slov „Bůh s námi“

Matouš se u této myšlenky zastavuje několikrát. Poprvé v úvodu, kdy ústy anděla cituje prorocký výrok Izaiáše: „Bůh s námi“ Podruhé když sám líčí Ježíšovo působení mezi lidmi v Mat 9,35-37 píše: **„Ježíš obcházel všechna města i vesnice, učil v jejich synagógách, kázal evangelium království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu. Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tehdy řekl svým učedníkům: "Žeň je velká, dělníků málo."** Kristus působil ve čtyřech dimenzích lidského života. **Učil lidi** nové skutečnosti a rozvíjel

jejich duševní schopnosti: myšlení, emocionální život a vůli. CASD jako malá církev klade velký důraz na rozvoj školství. **Kázáním** Kristus rozvíjel duchovní dimenzi lidského života: oblast víry, duchovního světa a věčnosti. CASD také přináší cenné duchovní vhledy a pravdy dnešním materialisticky zaměřeným lidem. Dále Kristus **uzdravoval tělesné** choroby. Je úžasné, že CASD Bůh zjevil, že zdraví ducha a těla patří k sobě a naše církev věnuje velké úsilí „zdravotní reformě“. Ale Kristus budoval ještě jinou dimenzi lidského života – **sociální, vztahovou**. On dobře věděl, že hřích nenarušil jen intelekt, duchovno a tělesné zdraví člověka, ale zvláště jeho vztahy. A ty přišel léčit „Bůh s námi“. Když se dívá na zástupy, nevidí jen davy lidí (jako politici a mocnáři, kteří v davech vidí příležitost jak projevit svoji moc a vliv). Ježíš v zástupu vnímá jednotlivé lidi a čte v nich, že prožívají osobní a vztahové problémy. Vidí, že každý člověk v zástupu prožívá svůj vlastní život. Matouš porozuměl, že Ježíš dobře vnímá jeden z největších problémů lidí: „byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře.“ Většinu lidí v zástupu něco chybělo. To, co chybí ovci bez pastýře. Přítomnost někoho, kdo o něj má zájem, kdo je ochoten mu naslouchat, zajímat se o něj, pomáhat... V lidských srdcích je obrovské vakuum. Lidé touží po společenství. Kristus přišel na svět, aby zaplnil tuto prázdnotu. On je „dobrý pastýř“, on je „Bůh s námi“. A lidé to cítili, a proto za ním šly celé zástupy. Každý toužil po osobním kontaktu. Kristus během své mise na světě dával lidem svým zájmem, pomocí a naplňováním jejich potřeb najevo, že „Bůh je s nimi“. Potom zemřel, vstal z mrtvých a odešel do nebe. A lidé ve svých srdcích znovu cítí onu palčivou prázdnotu, kterou popsal Augustin svým výstižným výrokem: „Bože, stvořil jsi nás pro sebe, neklidné je naše srdce, dokud nespočine v tobě!“

Potřetí myšlenku „Bůh s námi“ opakuje v závěru svého spisu ve slovech, která Církev adventistů ráda vztahuje na sebe. Je to Kristův výrok pověření církve velkým posláním – Mat 28,18-20: ***„Ježíš přistoupil a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“*** Matouš popisuje další z Božích tajemství - Kristus odešel – a přitom zůstal s církví! Založil církev: „Jděte, kažte, křtěte...“ A pak jim dává ujištění: „Já jsem s vámi“. Avšak Kristus nechce „být“ jen s věřícími, protože „tak miloval svět, že dal svého jediného Syna...“ Chce být se všemi lidmi! Kristus odešel – ale církev zde zůstala. **A prostřednictvím církve Bůh naplňuje proroctví „Bůh s námi“!** Církev v určitém směru „nahradila“ Krista! Našima rukama Kristus pomáhá potřebným, našimi ústy káže „smiřte se s Bohem“, naším zájmem o lidi a společenstvím s nimi je „Bůh s nimi“. Prorok Izaiáš prorokoval o Kristu, ale i o církvi. Jeho termín „Můj služebník“ se vztahuje na Krista i na církev. Jsme jeho služebníkem? Vnímáme úzkost a touhu lidí „vysílených a skleslých jako ovce bez pastýře“? A vytváříme pro lidi ze světa v církvi prostředí, ve kterém by se cítili bezpečně a byli uzdraveni? To je náš úkol. **Evangelizace neznámá pouze zvěstovat, ale v první řadě také pastoraci: mít o lidi zájem, mít je rádi, pomáhat jim v problémech, vést je do rodiny církve.** Pokusme se do hloubky pochopit, co v mezilidském kontaktu (z psychologického pohledu) znamená „být s někým“. Být s někým znamená jiný výraz pro podpůrný a pozitivní VZTAH mezi lidmi. Je to něco jako kvalitní přátelství. Vztah má zvláštní terapeutickou moc. „Být s“ někým znamená víc než fyzickou přítomnost, jde o skutečný zájem, porozumění, empatii a pomoc člověku. A to je jedním z důležitých posláních církve, kterému někdy nerozumíme. Někdy na první místo v církvi klademe objevování a prohlubování teologických pravd, jindy hezkou bohoslužbu, někdy správné chování. Avšak jedním z klíčových témat Písma a církve je vztah. Hřích narušil vztah mezi Bohem a lidmi a spasení v Kristu znamená obnovu tohoto vztahu. Proto přišel Pán Ježíš na svět, aby byl „Bůh s námi.“ Uvedu jeden příklad z Písma.

Koncept evangelizace „Bůh s námi“.

Tímto konceptem – „být jeden s druhým“ se řídila apoštolská církev. Poté, co Kristus zaslíbil vylítí Ducha svatého a poslal učedníky do světa, Bůh skrze církev mocně působil. Ve Sk 1,8 čteme: **„ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“** Lukáš ve 2. kapitole líčí úžasnou událost. Církev v moci Ducha svatého mocně působí. Během krátké doby byly pokřtěny tisíce lidí. Církev šířila evangelium nejdříve v prostředí judaismu. Byl to doslova „požár“. Tisíce lidí, kteří uvěřili v Krista, se přidávaly k církvi. Lukáš nám však odhaluje jedno z tajemství, proč Bůh mohl církvi přidávat nové lidi. Je to patrné z jeho komentářů k historickým údajům o rané církvi. Ve Skut 2,41-47 se několikrát opakuje parafrázovaná myšlenka „Bůh s námi“: v. 42: - „byli spolu“, v. 44- „byli pospolu“ a dále je uvedeno, že jeden o druhého pečoval. Pokud církev apoštolská chápala důležitý pastorační rozměr své služby, mohl Pán Bůh uskutečňovat jeden z nejúžasnějších evangelizačních konceptů v dějinách: v. 47 – **„A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse.“** Oni o sebe opravdově pečovali, měli se rádi. A Bůh mezi ně mohl posílat nové lidi, které on sám povolával.

My vynakládáme obrovské úsilí, prostředky a energii na to, abychom oslovili, přesvědčili a získali lidi do církve. Ano, vím, že je to náš úkol, který nám Kristus svěřil. Ale biblický koncept „pastorační evangelizace“ nám nabízí i jinou cestu. Když my sami pracně získáme do církve nové lidi, ale pak se o ně nestaráme, nezačleníme je do společenství, nemáme mezi sebou dobré vztahy, tito lidé zjistí, že v církvi nenašli to, co hledali – lásku, vztahy, péči a úctu – a zase z církve odchází. Z CASD v současnosti odchází od 40 do 80 % pokřtěných lidí! Proč? Protože nedostatečně funguje onen pastorační rozměr „Bůh s námi“. Jsem přesvědčen, že když obnovíme a zdokonalíme opravdovou pastorační diakonii, vztahy v církvi, začne nová etapa působení církve ve světě, nová etapa evangelizace. Bůh bude „přidávat církvi ty, které on bude povolávat ke spáse“. Třeba sám bez nás. Jako když sám povolal pohanského setníka Kornélia (Skut 10). My sami nejsme schopni osobně ani žádnými technologickými prostředky oslovit všechny lidi v naší republice, ve městech a vesnicích. Ale Boží Duch to dokáže, protože on sám má výlučný přístup k srdcím všech lidí. A pokud bude mít Pán Bůh ve své církvi laskavé a pečující společenství milujících lidí, bude do něj přivádět nové a nové lidi. Možná ještě nenadešel čas, aby je začal ve velkém přivádět do sborů. Anebo sbory zatím nejsou připraveny je přijmout, začlenit, milovat, pomoci jim, protože jsou „zahleděné do sebe“. Možná nastal čas, kdy Pán Bůh posílá své církvi „vidění“, aby změnila svůj sebestředný postoj na přístup „Bůh s námi“.

Ellen Whiteová tuto myšlenku nádherně vyjádřila v 9T189: „Jestliže se ponížíme před Bohem a budeme laskaví, zdvořilí a soucitní, bude tam sto obrácených k pravdě, kde je nyní pouze jeden. Ale i když vyznáváme, že jsme obrácení, neseme s sebou břemeno vlastního já, které považujeme za příliš vzácné, než abychom se ho vzdali.“

Evangelizace je podmíněna pastorační. Bez dobré pastýřské práce lidé zájímaví se o církev zase brzy odejdou druhými dveřmi. Náš úkol je lidem **„vysíleným a skleslým jako ovce bez pastýře“** ukázat živého Pána Ježíše, Immanuela „Bůh s námi“. Kristus je přítomen tam, kde se projevuje jeho láska a zájem o ty, které spasil.

Závěr: 28. srpna 1963 zaznělo v USA jedno z nejpůsobivějších kázání, které pronesl černý kazatel Martin Luther King. Kázání s názvem: „I have a dream“. Jeho sen se naplnil v úterý 6. listopadu 2008, kdy byl za prezidenta USA zvolen černý kandidát Barack Obama. Martin King vyjádřil, že má sen, přání, vizi, že jednou budou černí žít v míru, lásce a úctě s bílými.

Milí spoluvěříci. Já společně s vámi mám také sen a vizi. Vidím CASD jak s Božím požehnáním roste a Pán Bůh jí v naší materialistické a požívačné společnosti přidává tisíce nových dětí, které on oslovil. Vidím, jak sbory rostou z nových lidí a ti milují a přivádějí další a další. Před druhým příchodem Ježíše Krista mnozí vlažní a hříšní z církve odejdou, ale Pán Bůh do ní bude přidávat stovky a tisíce nových, zbožných a obětavých lidí. A sbory je s láskou budou přijímat a pečovat o ně. Vidím, jak jim pomáhají a zapojují je do rodiny a do služby. Takovou vidím svoji církev já. Pán Ježíš, Immanuel, přišel na svět a stal se člověkem a byl „Bůh s námi“. Přišel až ke mně a k tobě a říká: „Mám tě rád“ a jsem s tebou v každé chvíli tvého života. A chci být s tebou věčně v Božím království. Mám k tobě vztah, který tě léčí a posiluje. A prostřednictvím tebe chci být nablízku těm, kdo trpí, kdo hledají, kdo touží po lepším životě, po odpuštění. Díky Bohu za novou nabídku a ujištění: „Bůh s námi“.